

Eloonjäämisseikkailu Mauritiuksella

Matkustin ensimmäistä kertaa yksin sukelluslomalle Mauritiukselle.

Asuin kahden viikon pituisen lomani aikana vaatimattomassa hotellissa Grand Gauben ranta-alueella Intian valtameren rannalla. Aika kului nopeasti, lomani jälkimmäinen viikko oli jo käsillä ja huomasin, että olin vain kahden sukelluksen päässä 100. sukelluksestani. Melkoinen virstanpylväs laitesukeltajalle! Tämä merkitsi myös sitä, että saattaisin onnistua suorittamaan loppuun virtasukellusta (drift diving) koskevan sukelluskurssini.

Onnellisesti hymyillen varasin kahden pullon sukelluksen ja samalla suunnittelin jo tulevia rantajuhlia, jotka pitäisin sukellukseni jälkeen. Lomani päättyisi näin täydellisesti, ainakin kuvittelin näin.

En osannut aavistaakaan, että tästä sukelluksesta tulisi elämäni pisin virtasukellus.

Elämäni pisin virtasukellus

Oli talviaika, ja merellä oli tuuli tällöin yleensä aina kovaa ja puuskittaista ja virtaukset olivat voimakkaita. Lähtiessämme sukellusretkelle tänä tiettynä perjantaina tuuli oli kuitenkin erityisen voimakasta ja nostatti kovia aaltoja. Merimatka oli petollinen, sillä emme osanneet ajatella, että tilanteessa olisi jotain vaarallista. Saavuimme siis kaikki viisi sukelluskeskukseen, lastasimme sukellusvarusteemme alukseen ja suuntasimme pienelle Coin de Mire -saarelle, joka oli yksi vakituisista sukelluspaikoistamme tällä alueella.

Huomasimme melko pian veteen laskeutumisemme jälkeen, että veden alla virtaus oli poikkeuksellisen voimakasta. Jouduimme etenemään hitaasti, koralleista kiinni pitäen. Kouluttajamme päätti keskeyttää sukelluksen, ja me viisi nousimme pintaan vain puolen tunnin sukelluksen jälkeen. Täytimme liivimme ilmalla ja jäimme odottamaan, että tukialuksemme huomaisi meidät.

Meillä oli selkeät näkymät lahdelle ja saatoimme nähdä kaksi katamaraania ankkurissaan, mutta meidän alustamme ei näkynyt missään. Emme kyenneet olemaan paikoillamme, sillä virta kuljetti meitä, joten täytimme pintapoijut ja käytimme pillejämme, jotta olisimme saaneet jonkun kiinnittämään huomiota meihin. Näin ei kuitenkaan käynyt, ja me ajelehdimme yhä kauemmas.

Muodostimme tiiviin ryhmän, niin että edessä oli kolme sukeltajaa ja takana kaksi, ja aloimme uida räpylöiden avulla. Aluksi virta veti meitä kohti maata, mutta sitten korkeat aallot, sade ja tuuli työnsivät meitä väärään suuntaan. Kaikki uintiponnistelumme tuntuivat olevan turhia. Olimme olleet vedessä jo kaksi tuntia. Emme koko aikana olleet nähneet yhtään venettä, lentokonetta tai helikopteria etsimässä meitä tai edes kuulleet niiden ääntä. Oli hyvin opettavaista joutua tällaiseen tilanteeseen, jossa oli mukana yhteensä viisi kokenutta sukeltajaa. Kykenimme kaikki hillitsemään tunteemme ja pysymään hyvällä tuulella. Tuimme ja motivoimme toisiamme niin että jaksoimme jatkaa eteenpäin. Sitten päätimme pyrkiä takanamme olevalle saarelle. Onneksi ainakin sade oli lakannut ja sininen, aurinkoinen taivas oli yllämme parantaen mielialaamme.

Kun olimme olleet kolme tuntia vedessä, näimme ensimmäisen kerran lentokoneen lentelevän ylhäällä jonkin matkan päässä meistä. Heilutimme sille pintapoijulla ja yritimme saada sen huomaamaan meidät. Kone oli kuitenkin liian kaukana. Elämänhalumme piti ajatuksemme ja tunteemme ylivirittyneinä, mutta toisaalta turtana. Aikaa kului ja sitten lentokone palasi, lennellen nyt lähempänä. Se lensi oleskelualueemme yli neljä kertaa, ja todennäköisesti jollakin näistä kerroista koneesta havaittiin meidät,

koska sieltä lähetettiin koordinaattimme rannikkovartiostolle.

Taisteltuamme elämästämme yli viisi tuntia myrskyävällä merellä kuulimme vihdoin ja viimein veneen lähestyvän. Kukaan meistä ei uskonut, että se oli niin lähellä meitä. Kun lopulta saimme näköpiiriimme rannikkovartioston pikaveneen, tuijotimme sitä vain kykenemättä lainkaan uskomaan, että sen olemassaolo oli totta.

Mitä tämä tapahtuma opetti minulle?

Seikkailumme oli ohi. Pääsimme vihdoin pois vedestä turvaan ja olimme vielä elävien kirjoissa. Veneessä syleilimme toisiamme suunnattoman onnellisina; sanoja ei tässä tilanteessa tarvittu.

Se, mitä tästä kaikesta opin, oli ennen kaikkea se, että aina kaikissa tilanteissa tulee olla kriittinen ja aina tulee muistaa tarkistaa kahdesti kaikki sukelluskeskuksen toimintaan liittyvät yksityiskohdat. Kannattaa myös hyödyntää sekä omat että sukellustoverien kokemukset, ja on myös yritettävä eliminoida kaikki mahdolliset riskitekijät. Näin voi ehkä kyetä ehkäisemään tämänkaltaiset onnettomuudet tulevaisuudessa. Toivottavasti.

Loppujen lopuksi ei mitään rantajuhlia tullutkaan. Olen kuitenkin onnellinen siitä, että olin elossa ja saatoin kirjoittaa tämän kuvauksen tästä seikkailustamme.

Vältä eksyminen ja paranna mahdollisuuksiasi tulla löydettyksi!

DAN Europe on järjestänyt monia turvallisuuskampanjoita ja yksi näistä on tällä hetkellä meneillään oleva informatiivinen kampanja, joka **avulla voidaan vähentää riskiä [joutua eksyksiin merellä](#).**

Tietoa artikkelin kirjoittajasta: Patrizia Vecchio on syntynyt ja kasvanut Milanossa ja asuu nyt Brixenissä Etelä-Tirolissa. Hän puhuu englantia, saksaa ja italiaa. Ensimmäisen sukelluksensa hän suoritti Egyptissä vuonna 2007, ja siitä lähtien sukeltaminen on ollut erittäin tärkeä osa hänen elämäänsä. Sukeltaminen on täydellinen tapa tavata sellaisia ihmisiä eri puolilta maailmaa, joita kaikkia yhdistää rakkaus mereen.